

Ἐγὼ ἵσταμαι εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Ὁ Ρεῖλ θάνει· εἶνε εἰς ἄκρον καταβηλῆμένος, ἀξιοπρεπής. Φέρει πρὸς τὸν βασιλέα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ναπολέοντος. Ἀποῦ συνεννοήθη μετὰ τοῦ Βίσμαρκ, τοῦ Μόλτκε καὶ ἐμοῦ, ὁ βασιλεὺς ὑπαγορεύει εἰς τὸν Χάστφελδ τὸ σχέδιον τῆς ἀπαντήσεώς του, ἣν ἀντιγράφει βραδύτερον ἰδιοχείρως. Μετὰ δυσχερεῖας ἀνευρίσκομεν τὰ πρὸς γραφὴν χρήσιμα. Δίδω ἐκ τοῦ μαρσίπου μου φύλλα τινὰ χαρτοσήμου, φέροντα τὸν αὐτοκρατορικὸν ἀετὸν. Ὁ μέγας δούξ τοῦ Σάξ-Βάιμαρ παρέχει τὸν κάλαμον καὶ τὴν μελάνην, δύο ἀχυροσκεπῆ καθίσματα, ἐφ' ὧν ἀξιωματικὸς τις ἐτοποθέτησε τὸν σάκκον του, ἀποτελοῦσι τὴν Τράπεζαν. Συνομιλῶ μετὰ τοῦ Ρεῖλ ὅστις εἶνε ἀξιογάπητος ἀνὴρ, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Εἶχε προσδιορισθῇ ὡς ὑπασπιστὴς μου κατὰ τὸ 1867 ὅτε ἐπισκέφθην τοὺς Παρισίους καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ ἐξεδήλωσα τότε ὑπὲρ αὐτοῦ μεγάλως τὸν ὠφέλησεν. Ὅταν ἀπῆλθεν ὁ Ρεῖλ, ὁ βασιλεὺς καὶ ἐγὼ ἐρρίφθμεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων. Ἡ ἀνῆμνησις τῆς ἐν Σάδοβα νίκης κατεῖχεν ἡμᾶς. Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ συγκρατήσω τὰ δάκρυά μου, ὅταν τὰ στρατεύματα ἀνέμελψαν τὸν ὕμνον: «Ὑμνήσωμεν τὸν Κύριον».

2 Σεπτεμβρίου.—Διατελῶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ λογίου: «ἡ ἱστορία εἶνε τὸ ὑπέρτατον ἐν τῷ κόσμῳ δικαστήριον» ὅπερ ἐδιδάχθη ἐπὶ τῶν σχολικῶν βάθρων, Ὁ Βίμπερν προβάλλει δυσκολίας· ὁ Ναπολέων καταφθάνει. Ἰσταται ἐν μέσῳ ἀγροῦ γεωμήλων παρὰ τὸ Δονσερῦ. Ὁ Βίσμαρκ καὶ ὁ Μόλτκε σπεύδουσιν εἰς προὔπαντήσιν του. Ἐπεθύμει ἡπιωτέρους ὅρους συνθηκολογίας καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ στρατοῦ του διάδασιν εἰς Βέλγιον. Ὁ Μόλτκε θεωρεῖ ταῦτα πάντα ὡς προφάσεις, διότι ὁ αὐτοκράτωρ δὲν εἶνε ἀσφαλὴς ἐν Σεδάν. Φοβεῖται καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀμαξῶν καὶ τῶν ἀποσκευῶν του. Ὁ Μόλτκε ἀναζητεῖ κατάλληλόν τι οἶκημα. Ὁ Βίσμαρκ συνομιλεῖ μετὰ τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ βασιλεὺς ἐπιμένει εἰς τὴν ἀνευ ὅρων παράδοσιν. Οἱ ἀξιωματικοὶ δύνανται νὰ ἀπέλθωσιν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς. Τὴν μασημβρίαν υπογράφεται τὸ ἔγγραφον τῆς συνθηκολογήσεως. Ὁ Βίσμαρκ καὶ Μόλτκε ἐπανερχονται ἐκ τοῦ καθημερινοῦ αὐτῶν περιπάτου. Ὁμιλήσαν περὶ πάντων, ἐκτός περὶ πολιτικῶν. Εἰς τὸν Μόλτκε ἀπενεμήθη ὁ Σιδηρὺς Σταυρὸς α' τάξεως. Ὡς τόπον διαμονῆς τοῦ αὐτοκράτορος προταίνει τὴν Βιλελμσάιε καὶ ἐπιμένει ὅπως μὴ ὁ Ναπολέων ὑποχρεωθῇ νὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων εἰς τὰ στρατεύματα. Διὰ τοῦ βαυαρικοῦ στρατοπέδου μετακκίνομεν εἰς Μπελβύ, ὅπου ἀναμένει ἐν αὐτοκρατορικῶν ὄχημα καὶ τινες σκευαγωγοί, δεξιούται δ' ἡμᾶς ὁ στρατηγὸς Καστελνῶ. Ὁ

Ναπολέων ἐμφανίζεται ἐν μεγάλῃ στολῇ εἰς τὴν φλιάν τοῦ ὑελοφράκτου περιπτέρου Ὁ βασιλεὺς εἰσέρχεται εἰς αὐτὸ ἐγὼ δὲ κλείω τὴν θύραν καὶ παραμένω ἐξωθεν. Ὁ Ναπολέων ἀπεδέχθη τὴν Βιλελμσάιε ὡς τόπον διαμονῆς καὶ εὐχαρίστως ἔμαθεν ὅτι θὰ συνοδευθῇ ὑπὸ τιμητικῆς φρουρᾶς μέχρι τῶν συνόρων. Ὅτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνδιαλέξεως ὁ αὐτοκράτωρ ἐκφράζει τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἔχει ἀπέναντί του τὸν Φρειδερίκον Κάρολον, ὁ βασιλεὺς παρατηρεῖ αὐτῷ ὅτι ἔχει ἐμὲ καὶ τὸν πρίγκιπα τῆς Σαξωνίας. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ποῦ εὐρίσκεται ὁ Φρειδερίκος Κάρολος ἀπαντᾷ μετ' ἰδιαίτερου τόνου: «Μετὰ ἐπτὰ σωματῶν ἐξωθεν τοῦ Μέλζ». Ὁ βασιλεὺς πλέκει τὸ ἐγκώμιον τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἐπκινῶν τὴν ἀνδρίαν αὐτοῦ· ὁ Ναπολέων ἐπιδοκιμαζει ταῦτα, ἄλλα προστίθῃσιν ὅτι στερεῖται τῆς ἀξιοθαυμάστου πειθαρχίας τοῦ ἡμετέρου. Τὸ πυροβολικὸν μας ἦτο τὸ πρῶτον ἐν τῷ κόσμῳ καὶ οἱ Γάλλοι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἠδύναντο νὰ ἀντιταχθῶσι κατ' αὐτοῦ. Μετὰ τὴν συνέντευξιν, ἣτις διήρκεσεν ἐπὶ ἑν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ αὐτοκράτωρ, παρατηρήσας με, μοι ἔειπε τὴν δεξιάν, ἐνῷ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀπέμασσε ἐπὶ τῆς παρειᾶς του ἑν δάκρυ. Μοι ἐξέφρασε τὴν ζωηράν εὐγνώμοσύνην του διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν γενναιοφροσύνην τοῦ βασιλέως. Τὸν ἠρώτησα ἂν ἀνεπαύθη τὴν νύκτα. Μοι ἀπήντησεν ὅτι ἡ περὶ τοῦ στρατοῦ του ἀνησυχία ἐστέρησεν αὐτὸν παντελῶς τοῦ ὕπνου. Εἰς τὴν παρατήρησίν μου ὅτι ἦτο λυπηρότατος ὁ αἵματηρὸς χαρακτήρ ὃν προσέλαβεν ὁ πόλεμος, ἀπήντησεν ὅτι τοῦτο ἦτο τοσοῦτον μᾶλλον λυπηρόν, καθόσον αὐτὸς δὲν ἦτο ὑπὲρ τοῦ πολέμου. Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν δὲν εἶχε λάβει οὐδεμίαν εἰδήσιν περὶ τῆς αὐτοκρατείας καὶ τοῦ διαδόχου· ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τηλεγραφῇσιν αὐτοῖς κρυπτογραφικῶς καὶ τῷ ἐδόθη. Χωριζόμενοι, ἐθλίψαμεν τὰς χεῖρας ἀλλήλων. Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν φρουράν αὐτοῦ ἄνδρες ἔφερον νεουργεῖς ἀποστιλβούσας στολάς, ἐνῷ οἱ ἡμέτεροι εἶχον πολὺ ταιλαιωρηθῇ κατὰ τὴν ἐκστρατείαν.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ

Τὸ πλοῖον, μετ' ἐνὶ πρῶξ πρὸς τὴν δύσι,
 μετ' ἐνὶ πάλιν μακρὰ ἔς τὰ ξένα.
 Τὴν γῆν τὴν ἔχει πίσω του ἀφήσει.
 νησί, βουνὸ δὲν φαίνεται κανένα.

Ἀπέραντη ὁλόγυρα γαλήνη
 ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον με χωρίζει.
 Ὡς τὸν οὐρανὸν ἀνέτειλ' ἡ σελήνη
 Καὶ τῶν νερῶν τὴν ἐρμημιὰ φωτίζει.

Καὶ ἅπ' ἐκεῖ ποῦ ἔχει ἀνατεῖλει
ἐπάνω εἰς τὸ πέλαγος ἀπλόνει
μιὰ φωτερή, μιὰ χρυσωμένη στήλη
ποῦ πλοῦτο κί' οὐρανὸ τὰ συνενόνει.

Βλέπω τήν στήλη ἡ καρδιά μου πάλλει
'σάν γέφυρα μοῦ φαίνεται, ποῦ θβάνει
εἰς ἓν ἀγαπημένο περιγιάλι,
κ' ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν... ὦ πλάνη!..

Μέσα 'ς τὸ φῶς ποῦ πέφτει ἅπ' τὴν σελήνη,
μιὰ μορφή ὠραία, ἡ μορφή της,
μ' ἀγάπη τὰ δυὸ χέρια της μ' ἐκτείνει
καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀκούει τὴν φωνή της.

Νέφος περνᾷ, ἐκρύφθηκε ἡ σελήνη
καὶ μένουν τὰ νερὰ σκοτεινιασμένα.
'Αλλὰ θ' ἀκούω τὴν φωνὴν ἐκείνη,
ὅσον κί' ἂν πάγω μακριὰ 'ς τὰ ξένα.

1862

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΑΓΩΝ ΚΑΛΛΟΥΣ

Μία τῶν βραβευθεισῶν κατὰ τὸν ἐν Σπᾶ τε-
λεσθέντα ἀγῶνα κάλλους, ἡ κυρία Στέβενς, πα-
ρέσχε περιέργους λεπτομερείας περὶ αὐτοῦ πρὸς
τινα δημοσιογράφον. Ἡ κυρία Στέβενς εἶνε νεαρὰ
δέσποινα ἐκ Βιέννης, ἡλικίας εἴκοσι τριῶν ἐτῶν,
ξανθὴ μὲ μαύρους ὀφθαλμούς καὶ ἐλαφρῶς ρο-
δόχρουν μορφήν.

Εἴμεθα ἐν ὧν εἴκοσι πέντε αἱ ὑποψήφιοι, εἴ-
πεν ἡ περικαλλὴς νικήτρια. Ἐπὶ δέκα πέντε
ἡμέρας, ἐν στολῇ χοροῦ, ἐμέναμεν εἰς τὴν αἴ-
θουσαν τῆς Δέσσης, ὅπου οἱ περιεργοί, ἀντὶ 5
φράγκων, ἤρχοντο νὰ μᾶς βλέπωσιν. Ἐπὶ ἐξέ-
δρας ἐπεστρωμένης διὰ βελούδου ἐρυθροῦ, ἐκά-
θητο ἡ Φατμέ, καλλονὴ ἐκτὸς τοῦ ἀγῶνος, εἰς
τούς πόδας τῆς ὁποίας εὐρίσκοντο ὅλοι οἱ μαυ-
ροὶ δούλοι της. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο πολὺ δια-
σκεδαστικόν, πλὴν ἴσως διὰ τὴν Φατμέ, ἡ ὁ-
ποία εἶνε συνειθισμένη ἀπὸ τοιαύτας ἐκθέσεις.
'Εμέναμεν ἀκίνητοι, καρφωμένοι εἰς τὰ ἀνάκλι-
ντρά μας, ἐνῶ γύρω μας ἐχοροπήδουν καὶ ἡμεῖς
δὲν ἠδυνάμεθα νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τίποτε
ἀπὸ ὅλα αὐτά.

'Ενῶ ταῦτα ἔλεγεν ἡ κυρία Στέβενς εἰσηλθὼν
εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ νεαρὸς ἀδελφὸς τῆς τυχού-
σης τοῦ πρώτου βραβείου τοῦ ἀγῶνος δεσποινί-
δος Σουκαρέ. Ὁ δημοσιογράφος συνεχάρη τὸν
εὐτυχῇ ἀδελφόν, ὅστις ὅμως δὲν ἦτο πολὺ ἐν-
θουσιασμένος ἐκ τῆς νίκης τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἡ ἀδελφή μου, εἶπεν ὁ νέος Σουκαρέ, δὲν
μετέβη εἰς Σπᾶ διὰ νὰ διαγωνισθῇ. Ἐλαβε
μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, μετ' ἐπιμόνους προσκλή-
σεις τῶν ὀργανωτῶν αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων της.

Ὅταν ἐπέισθη μάλιστα, ὁ κατάλογος τῶν ἐγ-
γραφῶν εἶχε κλεισθῇ καὶ ἐδέησε νὰ τὸν ἀνοι-
ξωσιν ἐκ νέου, ὅπως ἐγγράψωσιν αὐτὴν ὑπὸ τὰ
στοιχεῖα Σ. Β. Τὸ ὄνομά της ἀπεκάλυψεν εἰς
τὸ κοινὸν ἡ ἀκριτομυθία τῶν ἐφημερίδων οὐδό-
λως δ' ἐπαίρομαι διὰ τοῦτο.

Ἡ κυρία Στέβενς δὲν συμμερίζεται τὴν γνώ-
μην τοῦ ἀδελφοῦ τῆς συναθλησάσης αὐτῇ.
Αὕτῃ τούναντίον εἶνε καταγοητευμένη διότι
ἐλαβε τὸ τρίτον βραβεῖον τῆς καλλονῆς, καίτοι
ἀξιῷ ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὸ δεύτερον βραβεῖον
ὅπερ ἀπενεμήθη εἰς τὴν δεσποινίδα Δελαροζα.

— Βεβαίως δὲν ἀξιῷ, εἶπε πρὸς τὸν συνομι-
λοῦντα μετ' αὐτῆς δημοσιογράφον, νὰ συγκριθῶ
πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ κυρίου, ἡ ὁποία εἶνε εὐ-
μορφοτάτη καὶ ἡ καλλιτέρα μου φίλη. Ἄλλ' ἡ
συνυποψήφιος ἡ ὁποία ἔλαβε τὸ δεύτερον βρα-
βεῖον, τὸ ἔλαβε κατὰ χάριν. Δὲν σᾶς λέγω τί-
ποτε περὶ τῆς φυσιογνωμίας της. Εἶνε ἐντελῶς
κοινὴ καὶ στερεῖται πάσης λεπτότητος. Ἄλλὰ
ἐγεννήθη εἰς Ὀστάνδην, εἶνε μολὶς δεκαεξαετῆς
καὶ ἀφῆκεν εἰς τὸ μέσον τὰς ἐξετάσεις της, διὰ
νὰ ἔλθῃ ἐκ Βρυξελλῶν εἰς Σπᾶ. Ἐλαβε τὸ βρα-
βεῖον μᾶλλον ἕνεκα τῶν προστατῶν της, διότι
κατάγεται ἐκ Βελγίου, εἶνε νέα κτλ.

Ἡ κυρία Στέβενς ἄλλως κηρύσσει καὶ πά-
σας τὰς μὴ βραβευθείσας, ὑποψηφίους δὺς μορφα-
τέρατα αὐτόχρημα καὶ οὐχὶ μόνον ὑπὸ τὴν ἐπο-
ψιν τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς ἡθικῆς.

— Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, λέγει, τί
ἐκαμαν ὅταν ἀνεκοινώθη ἡ κρίσις τῶν ἐλλανο-
δικῶν. Ἐκραζαν, ὠρύοντο, ἐβλασφῆμουν, διότι
ἐνόμιζον ὅτι ἡδικήθησαν. Πρὸ τῆς ἐπισήμου στιγ-
μῆς ἔδωκαν εἰς καθεμίαν ἐξ ἡμῶν μίαν ἀνθοδέ-
σμη. Μόλις ἐξηγγέλη ἡ κρίσις, ὅλοι αἱ μὴ βρα-
βευθεῖσαι ἔρριψαν τὰ ἄνθη κατὰ γῆς καὶ τὰ κα-
τεπάτησαν μανιωδῶς. Μία ἀπὸ τὰς ἀντιπάλους
μας, τῆς ὁποίας ἀγνοῶ τὸ ὄνομα, ἔπτυσεν ἐπά-
νω εἰς τὸ φόρεμα τῆς δεσποινίδος Σουκαρέ. Ἡ
δεσποινὶς Μάρθα Βιλαίν, ἡ ὁποία ἔλαβε τὸ τέ-
ταρτον βραβεῖον, ὤρμησεν ἐναντίον μου μὲ τὸ
ριπίδιόν της καὶ μοῦ κατεξέσχισε τὴν χεῖρα.
'Εδέησεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐπέμβουν οἱ ἀστυνομικοὶ
κλητῆρες καὶ νὰ τὴν ἐκδιώξουν ἀπὸ τὴν αἴθου-
σαν. Δὲν θὰ σᾶς κρύψω δὲ ὅτι ἡ δεσποινὶς Σου-
καρέ καὶ ἐγώ, διὰ νὰ διαφύγωμεν τὴν ἐκδίκησιν
τῶν ἀπονενονημένων αὐτῶν, ἠναγκάσθημεν νὰ
φύγωμεν ἐσπευσμένως ἐκ Σπᾶ.

Πολλοὶ ἄνθρωποι κατακρίνουσι μόνον διὰ νὰ
μὴ νομισθῶσιν ἀμαθεῖς. Ἀγνοοῦσιν ὅτι ἡ ἐπιεί-
κεια εἶνε ὑψίστης μορφώσεως ἀπόδειξις.

Ὑπάρχει ἀγαθότης ἀπωθοῦσα καὶ ὑπάρχει
κακία προσελκύουσα.